

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **A. E.**, zastoupený Mgr. Markem Dianem, advokátem se sídlem B. Němcové 400, Hostinné, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2021, čj. KUKHK-8326/DS/2021-4 RČ, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2022, čj. 43 A 3/2021-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 18. 1. 2021, čj. MMHK/006310/2021/OP/Mich, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení. Přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že jako řidič motorového vozidla zastavil a stál v zóně platnosti dopravní značky „IZ 8a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“ a dodatkovou tabulkou „E 13 – Po-Pá 7-18 h a So 7-12 h“, přičemž u tohoto vozidla nebyl viditelně umístěný lístek z parkovacího automatu.

[2] Odvolání žalobce žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutí zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Hradci

Králové rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl. Napadené rozhodnutí předně neshledal nepřezkoumatelným a neztotožnil se ani s námitkou, podle níž ve věci rozhodoval věcně a místně nepřislušný správní orgán.

[4] Stěžejní žalobní námitka se týkala srozumitelnosti pokynů k odebrání parkovacího lístku na parkovacím automatu (na tom bylo uvedeno: „*Osobní automobily 30 minut parkování zdarma, stiskněte zelené tlačítko a odeberte lístek*“). V žalobci měl tento pokyn vyvolat přesvědčení, že pokud nebude na místě parkovat déle než 30 minut, nemusí platit parkovné a není povinen odebrat z automatu parkovací lístek. Nemohla být naplněna ani subjektivní stránka přestupku, neboť pokyny na parkovacím automatu byly nejasné. Krajský soud v tomto ohledu neshledal, že by pokyny byly nejasné. Stanoví totiž povinnost odebrat parkovací lístek v případě parkování po dobu 30 minut zdarma. Z citovaného textu nelze o existenci této povinnosti nabýt důvodné pochybnosti. Soud neshledal žádnou myslitelnou variantu výkladu pokynu, na jejímž základě by žalobce mohl legitimně usoudit, že si nemusel lístek odebrat. Pokud pokyn výslovně zavazuje k odebrání lístku, a naopak výslovně neuvádí, že by z jakéhokoliv důvodu řidič tento úkon nemusel učinit, není dán prostor k pochybnostem o obsahu povinnosti. Navíc systém spočívající v tom, že řidič má povinnost odebrat si parkovací lístek, byť hodlá zastavit jen na omezenou dobu (po kterou lze parkovat zdarma), je v různých variantách běžně užívaný na mnoha parkovištích po celé ČR. Tuto skutečnost soud označil za notorietu, kterou dosvědčuje i fotografie z parkoviště v Jaroměři předložená žalobcem. Pro žalobce nemohlo být překvapivé či nelogické, že měl povinnost odebrat si parkovací lístek. Pokyny na automatu v Jaroměři sice jsou podrobnější a více „polopatické“, to ale nic nemění na závěru o dostatečné srozumitelnosti pokynů v nynější věci. Žádný právní předpis nestanoví povinnost, aby parkovací automat obsahoval oddělená tlačítka či grafické odlišení pokynů. Důležitá je samotná přítomnost pokynu, který řidiči stanoví povinnost odebrat parkovací lístek bez ohledu na to, zda parkuje bezplatně nebo platí parkovné. Popsaný systém fungování parkovacích automatů má svůj dobrý důvod, zajišťuje totiž možnost jednoduché kontroly. Lze si jistě představit i jiné způsoby kontroly, ty by však byly výrazně složitější a časově i finančně náročnější. Univerzální povinnost odebrat si parkovací lístek je podle soudu logická a jednoduše srozumitelná pro její adresáty. Žalobce se textem na parkovacím automatu neřídil a neumístil parkovací lístek ve svém vozidle na viditelné místo. Krajský soud ve shodě se správními orgány dospěl k tomu, že žalobce se dopustil přestupku minimálně ve formě nevědomé nedbalosti. Měl vědět, že jej zavazuje povinnost odebrat si parkovací lístek a umístit jej na viditelné místo ve vozidle.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Shrnl závěry napadeného rozsudku, k nimž uvedl, že je nadále přesvědčen, že pokyny na parkovacím automatu byly nejasné a zavádějící. To dovozuje z toho, že na automatu nebylo ani samostatné tlačítko na vydání parkovacího lístku s bezplatným stáním, grafické odlišení pokynů pro bezplatné parkování ani jasný pokyn nařizující řidiči označit vozidlo parkovacím lístkem i v případě parkování zdarma. Posouzení daného jednání jako nevědomé nedbalosti nemůže pro nejasnou podobu pokynů na parkovacím automatu obstát, přičemž danou nejasnost je třeba vykládat ve prospěch stěžovatele, a to tím spíše, že krajský soud připustil, že pokyny na jiných automatech jsou podobnější. O notorietě by se dalo hovořit

pokračování

pouze v případě, že by podoba pokynů na daném automatu dopovídala pokynům umístěným na parkovacích automatech v jiných městech. Tak tomu však není. Mělo by být povinností zřizovatelů a provozovatelů parkovacích automatů opatřit automaty pokyny, které vylučují různou interpretaci pro placení poplatku. Při odlišných možnostech výkladu by měla být brána v úvahu ta z možností, která je pro řidiče nejpříznivější.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem.

III. Přijatelnost kasační stížnosti

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Jelikož v dané věci rozhodoval samosoudce, zkoumal Nejvyšší správní soud předně přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost *svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti lze odkázat na usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve věci *Ostapenko* (jehož závěry se použijí i mimo oblast mezinárodní ochrany, viz usnesení NSS ze 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikurního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti (ani v jejím doplnění) žádný důvod její přijatelnosti neuvádí. V nyní projednávané věci, jejíž podstata se s ohledem na uplatněnou kasační argumentaci zúžila na posouzení srozumitelnosti (jednoznačnosti) pokynů na konkrétním parkovacím automatu, nelze uvažovat o přijatelnosti dle prvních třech výše citovaných důvodů. S ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní okolnosti věci si lze jen obtížně představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikurního odklonu. Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecnující) význam pro další soudní i správní praxi. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou právě i posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud správně vyhodnotil jasnost pokynů na konkrétním parkovacím automatu.

[10] S ohledem na výše uvedené tedy z hlediska přijatelnosti kasační stížnosti v nynější věci v úvahu přichází jen důvod čtvrtý, který je však jen výjimečným nástrojem pro řešení zásadních pochybení. Sestává především ze dvou typizovaných situací: (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, či (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (viz usnesení ve věci *Ostapenko*). V návaznosti na shora již uvedené je zřejmé, že uvažovat o přijatelnosti dle situace (a) v dané věci s ohledem na popsanou povahu sporné právní otázky není na místě. V úvahu tedy přichází jen situace (b), u níž je však třeba, aby se jednalo skutečně o zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu zpravidla nebudou

dosahovat takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (opět viz usnesení ve věci *Ostapenko*, jakož i řadu navazujících rozhodnutí, například usnesení NSS z 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26 či z 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28).

[11] Závěry krajského soudu, které v kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje, jsou přezkoumatelné, logické a dostatečně jasně reagují na žalobní argumentaci stěžovatele. Krajský soud tyto závěry navíc důkladně zdůvodnil, a to s odkazem na příslušnou právní úpravu, a zabýval se i skutečnostmi zjištěnými v návaznosti na dokazování provedené při jednání. Nejvyšší správní soud v projednávané věci proto k odůvodnění rozsudku nemá výhrady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. I kdyby snad krajský soud z hlediska sporné otázky dílčím způsobem pochybil, rozhodně by nešlo o hrubé pochybení při výkladu hmotného práva způsobem, který by vyžadoval zásah kasačního soudu. Za těchto okolností není důvod, aby Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou a dále se věcně námitkami stěžovatele zabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. srpna 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu